

Pisali so jo mnogo tisoč let.
Mordá pustiva v njej še midva sled.
Noseč ljubezni blažene verige,
nemir in srečo, žalosti poznam
in srečen bom, če kdaj stranem te knjige
besedo eno le dodam.

OSAMELA

Stepan Ščipačev

Že temna senca se pozna
ti pod očmi, ki suhe so in stroge.
Vem, poročena si bila,
potem poljubljala še mnoge,
a srečno ni biló sree,
ljubezni prave si želela.
Hudo je... že lasje sive,
pa nanj še nisi naletela,
ki bi ljubila ga vse dni,
da v srcu ne bilo bi mraza...
In on morda nekje trpi,
ker uzrl ni tvojega obraza.

BREZA

Mihail Isakovski

Tu, daleč od zvedavih je oči
nekdaj deviška breza šelestela.
K tej brezi hodil sem pomladne dni
in čakal, da še ti bi prihitela.

In knjigo pesmi nosil sem s seboj
po cele tedne k brezi nekošati.
Začel sem brati skupaj jo s teboj
in v dvoje sva hotela jo prebrati.

In čakal sem... A mnogo dni je šlo,
a ti se nisi prikazala...
Zdaj breze ni: posekali so jo.
In knjiga neprebrana je ostala.